

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

J. V.,

zastoupen Mgr. Liborem Buchtou, advokátem
se sídlem Dukelských hrdinů 406/23, 170 00 Praha 7

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2021, č. j. MV-143940-4/KM-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce v žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ze dne 26. 7. 2018 požadoval po Policii ČR, Obvodní ředitelství policie Praha III, poskytnout následující informace vztahující se k obsahu konkrétního spisu vedeného v trestní věci, ve které žalobce vystupuje jako podezřelý:
 - 1) trestní oznámení spol. Quinn Hotels Praga, a.s.,
 - 2) veškeré další podání či sdělení spol. Quinn Hotels Praha, a.s., které byly v předmětné věci učiněny,
 - 3) protokoly o podaných vysvětleních osob, které byly v předmětné věci vyslechnuty.
2. Žalobce svou žádost doplnil odůvodněním, ve kterém uvedl, že se chce s požadovanými dokumenty seznámit z toho důvodu, že s ním spol. Quinn Hotels Praha, a.s., paralelně vede civilní spor o náhradu škody, kterou jí měl žalobce způsobit právě svou trestnou činností.
3. Tuto žádost o informace vyřizovalo Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „povinný subjekt“). To rozhodnutím ze dne 9. 8. 2021, č. j. KRPA-191976-4/ČJ-2021-0000KR, uvedenou žádost o informace podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítlo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
4. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021, č. j. MV-143940-4/KM-2021, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“). Důvody odmítnutí žalobcovi žádosti o informace byly podle prvostupňového rozhodnutí, ve světle korekce provedené napadeným rozhodnutím následující:
5. Prvním důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací byla výlučka podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona (informace vzniklá bez použití veřejných prostředků poskytnutá povinnému osobou, jež zákon takovou povinnost neukládá). Tento důvod byl uplatněn ve vztahu k informacím požadovaným pod bodem 1 a 2 žádosti o informace (trestní oznámení a další podání či sdělení spol. Quinn Hotels Praha, a.s.). Povinný subjekt rovněž u uvedené společnosti zjišťoval, zda by nesouhlasila s poskytnutím takových informací; ta ale svůj souhlas neudělila (viz úřední záznam o telefonickém hovoru ze dne 3. 8. 2021). Dále byla důvodem pro odmítnutí žádosti výlučka podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona (informace o probíhajícím trestním řízení). Tento důvod byl uplatněn primárně ve vztahu k bodu 3 žádosti, a to konkrétně proto, že stále probíhá přípravná fáze trestního řízení. V této souvislosti povinný subjekt odkazuje i na judikaturu správních soudů, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze d1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103. V souvislosti s tím povinný subjekt i žalovaný odkazují rovněž na ust. § 8a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád.
6. Žalobce se s takovým rozhodnutím neztotožnil a dne 6. 12. 2021 ho u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) napadl žalobou podle § 65 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobce ve své žalobě proti napadenému rozhodnutí zaprvé ve vztahu k uplatnění výluky z práva na informace podle § 11 odst. 2 písm. a) namítá, že není pravda, že by spol. Quinn Hotels Praha, a.s., trestní oznámení a další podání a sdělení učinila, aniž by k tomu měla zákonem stanovenou povinnost. Povinnost oznámit nebo přikazít trestný čin nevyplyvá pouze z § 367 a § 368 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ale i ze základních zásad trestního práva (viz § 1 odst. 2 trestního řádu). Uvedená ust. § 367 a § 368 nestanoví, ve kterých případech mají občané oznamovací povinnost, ale stanoví pouze, kdy je neoznámení trestného činu samo trestným činem; to nic nemění na tom, že je jinak stanovena obecné oznamovací povinnost. V daném případě se tedy jednalo o plnění zákonné povinnosti (jak ve vztahu k trestnímu oznámení, tak ve vztahu k dalším podáním); výluka podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona se proto nemohla uplatnit. Uvedená výluka se potom zcela zřejmě nemůže uplatnit ve vztahu k protokolům o podání vysvětlení, neboť se nejedná o dobrovolnou aktivitu, ale o povinnost.
8. Zadruhé, ve vztahu k výluce z práva na informace podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona žalobce namítá, že žalovaný pomíjí, že žádost směřovala do trestního spisu KRPA-318349/TČ-2019, který byl již skončen (v době podání žádosti o informace tedy již žádné trestní řízení neprobíhalo). Podle judikatury správních soudů se výluka podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona uplatní pouze v případech probíhajícího trestního řízení v tzv. užším smyslu, tj. zpravidla od zahájení trestního stíhání konkrétní osoby do pravomocného skončení věci. Ve věci žalobce přitom žádné trestní řízení v užším smyslu neprobíhá. Nadto uvedená výluka není absolutní, povinný subjekt je povinen zvážit nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je přitom v tomto ohledu obecné, evidentně sestavené podle vzoru užívaného v obdobných případech. Konkrétní posouzení ale chybí.
9. Závěrem žalobce poukazuje na nevhodný přístup policejní komisařky, která danou věc vyšetřuje a která na žádost povinného subjektu poskytla vyjádření, že podle jejího názoru předmětné trestní řízení nemá spojitost s paralelně probíhajícím civilním řízením, a proto informace poskytnuty být nemají. Policejní komisařka se zde vyjadřovala ke skutečnostem, které nenáleží do její pravomoci.
10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 1. 2022 k první žalobní námitce uvádí, že z § 1 odst. 2 trestního řádu nelze dovodit obecnou oznamovací povinnost. Toto ustanovení stanoví pouze právo občanů pomáhat k dosažení účelu trestního řízení, přičemž je to jejich povinností pouze v zákonem speciálně stanovených případech (těmi jsou § 367 a § 368 trestního zákoníku).
11. Ve vztahu k druhé žalobní námitce žalovaný nad rámec napadeného rozhodnutí uvádí, že podezření ze spáchání trestného činu *podvodu* dle § 209 trestního zákoníku (spis KRPA-318349/TČ-2019) nebylo prokázáno, ale současně vyvstalo podezření, ze spáchání trestného činu *zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění* dle § 254 odst. 1 a 3 trestního zákoníku. Ačkoliv tedy bylo původní trestní oznámení odloženo, tak skutečnosti v něm uvedené jsou nadále prověřovány pro podezření ze spáchání jiného trestného činu. V dané věci provádí policejní orgán šetření podle § 158 odst. 1 trestního řádu a podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR; jedná se o předprocesní stadium trestního řízení vedené

v režimu trestního řádu. Pokud jde o proporcionalitu odmítnutí žádosti o informace z tohoto důvodu, tak žalovaný opakovaně zdůrazňuje, že trestní řízení se prozatím nachází ve fázi prověřování a zveřejnění požadovaných dokumentů (ke kterým by muselo v souladu s § 5 odst. 3 informačního zákona dojít i ve vztahu k široké veřejnosti) by bylo způsobilé ohrozit další postup orgánů činných v trestním řízení v této věci.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených žalobních námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný nijak nereagovali na výzvu podle § 51 s. ř. s., je tedy dána fikce jejich souhlasu s takovým postupem.
13. Žaloba není důvodná.
14. Městský soud se nejprve zabýval **první žalobní námitkou**, která se týkala aplikace výluky z práva na informace podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona
15. Podle tohoto ustanovení, *[p]ovinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.*
16. Předně je třeba shrnout, že uvedené ustanovení stanoví celkem tři podmínky pro aplikaci uvedené výluky z práva na informace (ty musí být splněny kumulativně): 1) jedná se o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků; 2) jedná se o informaci, která byla povinnému subjektu předána osobou, která k tomu neměla zákonnou povinnost (jinými slovy jedná se o informaci, kterou má povinný subjekt v dispozici čistě z důvodu samostatné úvahy třetí osoby); 3) tato osoba nedala s poskytnutím informace souhlas.
17. V posuzovaném případě správní orgány uvedenou výlukou vztáhly pouze k trestnímu oznámení a dalším vyjádřením spol. Quinn Hotels Praha, a.s. učiněným vůči Policii ČR v rámci trestního řízení. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí sám uvádí, že tuto výlukou lze vztáhnout jen k těm podáním uvedené společnosti, které byly její dobrovolnou aktivitou a nikoliv i k protokolům o podání vysvětlení (ty by dobrovolné již nebyly); ztotožňuje je přitom s informacemi požadovanými pod bodem 1 a 2 žádosti o informace. Co se týče naplnění výše uvedených podmínek, tak je zřejmé, že takto vymezené informace vznikly bez použití veřejných prostředků, a že je tedy první podmínka naplněna; konečně tuto skutečnost žalobce nerozporuje. Naplněna je i podmínka třetí; povinný subjekt sám – a plně v souladu s § 12 informačního zákona – kontaktoval spol. Quinn Hotels Praha, a.s. a dotázal se ji, jestli souhlasí s poskytnutím požadovaných informací žalobci, přičemž právní zástupce uvedené společnosti povinnému subjektu sdělil, že s poskytnutím informace nesouhlasí (viz úřední záznam ze dne 3. 8. 2021). Otázkou a předmětem polemiky mezi žalobcem a žalovaným tak zůstává pouze to, zda je naplněna podmínka druhá, tedy jestli spol. Quinn Hotels Praha, a.s. skutečně neměla zákonem stanovenou povinnost k předání informací, které jsou obsahem jí podaného trestního oznámení a případných dalších vyjádření Policii ČR.
18. Podle § 1 odst. 2 trestního řádu, *[p]omáhat k dosažení účelu trestního řízení je právem a podle ustanovení tohoto zákona i povinností občanů.* Podle § 8 odst. 1 trestního řádu potom

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

[s]tátní orgány, právnické a fyzické osoby jsou povinny bez zbytečného odkladu, a nestanoví-li zvláštní předpis jinak, i bez úplaty vyhovovat dožádáním orgánů činných v trestním řízení při plnění jejich úkolů. Státní orgány jsou dále povinny neprodleně oznamovat státnímu zástupci nebo policejním orgánům skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin.

19. V daném případě trestní oznámení spol. Quinn Hotels Praha, a.s. směřovalo k oznámení trestného činu *podvodu* dle § 209 trestního zákoníku (ze správního spisu přitom neplyne přesná specifikace, podle jakého odstavce mělo být jednání posuzováno), to se ale nepotvrdilo a řízení ve věci tohoto trestného činu Policie ČR podle § 159a odst. 1 trestního řádu odložila. Následně ale (v době vydání napadeného rozhodnutí) Policie ČR prověřovala skutečnosti, jež byly obsahem uvedeného trestního oznámení, v souvislosti s podezřením ze spáchání jiného trestného činu, a to *zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění* dle § 254 odst. 1 a 3 trestního zákoníku. Otázkou, kterou se zabýval žalovaný, přitom bylo, zda je posledně uvedený trestný čin zahrnut mezi těmi trestnými činy, k nimž se váže oznamovací povinnost podle § 367 (nepřekažení trestného činu ve fázi stadiu přípravy či realizace) a § 368 trestního zákoníku (neoznámení trestného činu, který byl již dokonán); tato ustanovení přitom vyjmenovávají trestné činy, jejichž neoznámení je samo trestné. Dospěl přitom k závěru, že trestný čin podle § 254 odst. 1 a 3 trestního zákoníku mezi těmito trestnými činy zahrnut není, a proto z uvedených ustanovení nelze dovodit právní povinnost spol. Quinn Hotels Praha, a.s. k podání uvedeného trestního oznámení.
20. S tímto hodnocením se městský soud ztotožňuje s tím dovětkem, že trestný čin podvodu ve své kvalifikované skutkové podstatě podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku je zahrnut mezi trestnými činy vyjmenovanými v § 367; nicméně lze souhlasit s tím, že pokud Policie ČR řízení o trestném činu podvodu odložila, neboť jeho skutková podstata nebyla naplněna, tak již od počátku nebyla dána povinnost k oznámení jednání, které znaky tohoto trestného činu nenaplněovalo (není tedy nutné se ani dále zabývat tím, v jaké fázi se trestná činnost měla nacházet, což by bylo podstatné z hlediska aplikace § 367 trestního zákoníku; tato okolnost nadto ze správního spisu nevyplývá).
21. Vedle toho ale žalobce namítal, že ve vztahu k trestným činům byla spol. Quinn Hotels Praha, a.s., vázána obecnou oznamovací povinností, která má svůj základ v § 1 odst. 2 trestního řádu. S tímto tvrzením se nicméně městský soud neztotožňuje. Žalovaný správně uvádí, že toto ustanovení primárně zakládá právo občanů (a zřejmě i dalších subjektů soukromého práva) pomáhat k dosažení účelu trestního řízení, nikoliv ale bez dalšího i takovou povinnost. Uvedené ustanovení totiž dále stanoví, že občané mají k těmto povinnostem pouze tehdy, pokud tak dále stanoví konkrétní ustanovení trestního řádu. Relevantní je v tomto ohledu dále § 8 odst. 1 trestního řádu, který fyzickým a právnickým osobám společně se státními orgány stanoví povinnost vyhovovat dožádáním orgánů činných v trestním řízení; dále ale již pouze státním orgánům stanoví obecnou oznamovací povinnost ve vztahu k trestným činům. Fyzickým a právnickým osobám takováto povinnost stanovena není, logickým výkladem (dané ustanovení odlišuje povinnost, kterou ukládá soukromým subjektům i státním orgánům od těch, které ukládá pouze státním orgánům) lze tedy dospět k závěru, že tuto povinnost nemají. Rovněž třetí podmínka k aplikaci výluky podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona byla tudíž naplněna.
22. Městský soud tedy uzavírá, že správní orgány ve vztahu k trestnímu oznámení a ve vztahu k dalším dobrovolně učiněným podáním spol. Quinn Hotels Praha, a.s., v této věci (viz

body 1 a 2 žádosti o informace) správně aplikovaly výluky z práva na informace podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona.

23. Městský soud nicméně posouzení zákonnosti aplikace prvně uvedené výluky nepovažuje v dané věci za stěžejní. Uvedená výluka totiž byla uplatněna pouze vůči části požadovaných informací, z nichž jen některé byly povinný subjektem jednoznačně identifikovány. Takto jednoznačně bylo identifikováno trestní oznámení spol. Quinn Hotels Praha, a.s., nikoliv však již další dobrovolně učiněná podání či sdělení této společnosti; o těch správní orgány hovoří jen povšechně (bez konkrétní specifikace, např. uvedením data podání atd.). Za stěžejní ale městský soud považuje posouzení zákonnosti aplikace druhé výluky z práva na informace, a to **výluky týkající se ochrany informací z trestního řízení resp. z činnosti orgánů činných v trestním řízení**. Správní orgány výslovně odkázaly na **výluky podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona**; městský soud nicméně uvážil i naplnění důvodů pro aplikaci „příbuzné“ výluky podle **§ 11 odst. 6 informačního zákona**. Tuto výluky správní orgány výslovně vztahují pouze k bodu 3 žádosti o informace, z dalšího obsahu prvostupňového a napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že jí vztahují k obsahu celé žádosti (to dále s odkazem na § 8a odst. 1 trestního řádu).
24. Podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, *[p]ovinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.*
25. Podle § 11 odst. 6 informačního zákona, *[p]ovinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*
26. Správní orgány při hodnocení této podmínky vycházely zejména ze zprávy Obvodního ředitelství policie Praha III ze dne 3. 8. 2021, které vedlo vyšetřování ve věci trestných činů, z nichž byl žalobce podezřelý; jednalo se konkrétně o řízení o trestném činu *podvodu* (§ 209 trestního zákoníku), sp. zn. KRPA-318349/TČ-2019 (toto řízení nicméně skončilo odložením věci dne 25. 1. 2021) a dále návazného řízení ve věci podezření ze spáchání trestného činu *zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění* (§ 254 odst. 1 a 3 trestního zákoníku), sp. zn. KRPA-20694/TČ-2021. Podklady shromážděné v rámci prvně uvedeného řízení byly nicméně dále využívány v rámci druhého řízení. Konkrétně potom argumentovaly tak, že v takto rané fázi trestního řízení (v době vydání napadeného rozhodnutí mělo být ve fázi přípravného řízení, kdy již byly učiněny úkony podle § 158 odst. 3 trestního řádu), by poskytnutí požadovaných informací mohlo vést ke zmaření účelu trestního řízení, resp. by bylo ohroženo objektivní objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení. Hrozilo by např. ničení dalších, dosud nezajištěných, důkazních prostředků, ovlivňování třetích osob apod.
27. Městský soud předně musí dát zapravdu žalobci v tom, že výluka z práva na informace podle výše citovaného ust. § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona (ochrana informací z probíhajícího trestního řízení) se obecně vztahuje pouze k (probíhajícím) trestním řízením tzv. v užším smyslu, tedy trestním řízením vedeným již proti konkrétní osobě.

Toto ustanovení je tedy obecně aplikovatelné pouze ve fázi trestního stíhání (od sdělení obvinění konkrétní osobě až do pravomocného skončení takto zahájené věci – viz § 12 odst. 10 trestního řádu) a nikoliv např. ve fázi následné (vykonávací řízení), popř. předcházející. K tomuto závěru dospěl již před časem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119, který ale současně dovodil, že se tato výluka přeci jen může uplatnit i v jiných fázích trestního řízení, pokud by hrozilo zmaření účelu právě této konkrétní fáze. V obdobném duchu pak Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, že „[p]ovinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení [§ 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím] pouze poté, co zváží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení.“ (část zveřejněné právní věty)

28. Prvně uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se nicméně týkalo případu, který se vztahoval k žádosti o informace ze začátku roku 2008. S účinností od 1. 1. 2009 ale bylo novelou č. 274/2008 Sb. do informačního zákona vloženo nové výše citované ustanovení § 11 odst. 6, které právě ust. 11 odst. 4 písm. a) obsahově doplnilo a překlenulo tak jisté výkladové rozpaky, které se k němu vázaly. Toto „nové“ ustanovení je širěji koncipovanou výlukou z práva na informace ve vztahu k těm informacím, kterými disponují orgány činné v trestním řízení v souvislosti s širokou paletou činností, které při odhalování a potírání kriminality vykonávají. Výslovně jsou v tomto ustanovení zmíněny i informace ze spisů, *v nichž nebylo zahájeno trestní řízení*, a dále *dokumenty, materiály a zprávy o postupu při prověřování oznámení*. Podmínkou uplatnění výluky je pouze to, že by poskytnutím informací byla *ohrožena práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy*. Je tedy zřejmé, že uvedené ustanovení je komplexnějším doplněním § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona. Tato dvě uvedená ustanovení informačního zákona se přitom do jisté míry překrývají; přičemž je třeba brát v potaz, že judikatura k dřívějšímu z nich (která vymezila obdobná kritéria, jako zavedlo ustanovení druhé) se konstituovala ve vztahu k případům, na které druhé ustanovení ještě nebylo aplikovatelné.
29. V daném případě by tedy bylo vhodnější, pokud by správní orgány odmítnutí žádosti o informace opřely právě o ust. § 11 odst. 6 informačního zákona, které na něj výslovně dopadá. I aplikace § 11 odst. 4 písm. a) zákona je nicméně ve světle výše citované starší judikatury myslitelná (v daném případě, ačkoliv se nejedná o trestní řízení v „užším smyslu“ by hrozilo zmaření jeho účelu).
30. Městský soud je nicméně toho názoru, že tento dílčí nedostatek (či pouze nepřiléhavost) může být překlenut a nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. V něm i v prvostupňovém rozhodnutí je jednoznačně uvedeno z jakých důvodů požadované informace nemohou být poskytnuty (hrozba, že by byl účel trestního řízení mařen; podezřelý popř. veřejnost by byla předčasně seznámena s tím, jaké důkazy byly shromážděny apod. – viz bod 26 shora). Vzhledem k tomu, že správní orgány důvod odepření informací vyjádřily zcela jednoznačně, nemůže být zákonnosti jejich rozhodnutí na újmu skutečnost, že ho ne zcela přesně právně kvalifikovaly (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87).
31. Pokud jde o posouzení, zda v daném případě bylo skutečně nutné omezit právo na informace (podle žalobce v rozhodnutích správních orgánů takové posouzení chybělo,

resp. bylo pouze obecné), tak to městský soud považuje za dostatečné. Předně městský soud zdůrazňuje, že správní orgány vycházely ze zprávy policejního útvaru, který v dané věci vedl vyšetřování (Obvodní ředitelství policie Praha III); ten přitom konstatoval, že by poskytnutím požadovaných informací mohlo dojít k maření účelu trestního řízení a současně specifikoval, že obsahem trestního spisu jsou zejména protokoly o výpovědích třetích osob. K tomu je třeba konstatovat, že je jen těžko představitelné, že by povinný subjekt konkrétně analyzoval, proč může být ta která část spisu vedeného v trestní věci, která je zatím teprve ve fázi prověřování, poskytnuta, resp. zveřejněna; např. tak, že by snad zkoumal, jak je ta která výpověď důkazně relevantní apod. V dané fázi trestního řízení je naopak zájem na „informační převaze“ orgánu činného v trestním řízení typově největší (dochází k úvodnímu sběru informací, resp. důkazů, jejich vyhodnocování atd.); jedná se nadto o časově ohraničenou fázi trestního řízení, a je tedy zřejmé, že se jedná pouze o dočasné omezení v přístupu k některým informacím.

32. Lze si zajisté představit situace, ve kterých by z důvodu zájmu na veřejné kontrole Policie ČR mohl převážet zájem na poskytnutí některých informací i z této fáze trestního řízení (např. pokud by policie dlouhodobě činila velké množství úkonů, které by nenašly odraz v postupu do dalších procesních fází aj.). Jen stěží je to ale myslitelné v případě, kdy o informace ze standardně probíhajícího prověřování (přípravné fáze trestního řízení) žádá osoba, která je v dané věci podezřelá (a která by právě mohla mít zájem tyto informace využít k získání informační převahy nad orgány činnými v trestním řízení). Tím spíše pokud žádá poskytnout konkrétní dokumenty (protokoly o podaných vysvětleních), resp. důkazy, které policejní orgán nashromáždil; v tomto ohledu je obava povinného subjektu již z povahy věci oprávněná, a není tedy důvod k tomu požadovat její podrobnější odůvodnění. Konečně rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55, konstatoval (bod 28), že *„omezení práva na informace v přípravné fázi trestního řízení, resp. ve fázi prověřování před jeho vlastním zahájením, bude spíše pravidlem.“*
33. Ochrana účelu trestního řízení potom musí ustoupit i zájem žalobce, který se váže k paralelně vedenému civilnímu řízení. Trestní řízení obecně neslouží ke shromažďování důkazů (či jiných informací) pro civilní řízení (nejde-li o nárok poškozeného), to není jeho účelem. Z uvedeného důvodu je zřejmé, že zájem žalobce vztahující se k civilnímu řízení nemůže v tomto případě převážet. Důkazy shromážděné v rámci trestního řízení lze takto využít pouze v případě, že to nebude ohrožovat účel trestního řízení (typicky po jeho skončení apod.).
34. Pokud jde o námitku, že trestní řízení bylo již skončeno, tak městský soud plně odkazuje na argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě (viz bod 11 shora) obsaženou také v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí a vycházející ze zprávy vyšetřujícího policejního orgánu ze dne 3. 8. 2021. Původní trestní řízení vedené pro podezření ze spáchání trestného činu *podvodu* (§ 209 trestního zákoníku) bylo sice odloženo, nicméně shromážděné podklady se staly základem jiného řízení, které je vedeno pro podezření ze spáchání trestného činu *zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění* (§ 254 odst. 1 a 3 trestního zákoníku). Právě takto (jako součásti nového spisu) je tedy třeba požadované informace hodnotit.

35. Městský soud tedy uzavírá, že druhá výlučka z práva na informace (podle § 11 odst. 4 písm. a), resp. § 11 odst. 6 informačního zákona, jak soud rozvedl výše) odůvodňuje odmítnutí žalobcovy žádosti o informace v celém jejím rozsahu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. dubna 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

